

воль. Ижо стана, едната ржка го болѣше, отъ краката му струеха тънки струи кръвъ отъ капинитѣ, гърдитѣ му едва се повдигаха, а сърдцето — то сякашъ се бѣше спрѣло въ гърлото му.

Накуцваше Ижо, накуцваше, но се върна назадъ при другия воль. Той си пасѣше спокойно, протѣгаше червенъ езикъ и съ него свиваше тревата, а понѣкога вдигаше глава, измучаваше и пакъ пасѣше. Привечерь, когато Ижо подкара само него, селяни го настигаха, говорѣха:

— Дано се върне вольтъ, че какъ ще работи дѣдо ти съ единъ воль?

— Кжде ще се върне — думаше единъ — кой знае, кжде се е спрѣлъ. Па може и да сж го уловили крадци.

Една жена се прекръсти:

— Господи, такива хайдути има по свѣта! Тя погледна Ижо и добави:

— Какъвъ воловаръ си и ти! Дѣдо ти нѣма пари за юларъ, а сега — воль да купува! Ижо мълчеше. Мълчеше по пжтя, мълчеше и въ кжщи. Дѣдо му го посрещна, видѣ само единия воль и спрѣ:

— Кжде е другиятъ? — гласътъ му треперѣше.

— Избѣга — отговори Ижо — пощрѣклѣ.

— Майко Богородице! — изохка старецътъ.

Излѣзе и бабата на Ижо, тюхкаше се и тя, кълнѣше, ходѣше по двора като замаяна. Старецътъ трѣгна да търси вола по полето. Ижо и баба му седѣха въ хижата до огнището, мълчаливо гледаха жаравата. Едно сурово дърво пусна струя пара, засѣска, засвири тихо, приспивно.

Старецътъ се върна късно презъ нощта. Бѣше изморенъ, умисленъ, като боленъ. Бабицката стана да го посрещне, но когато рече да го попита, той тжжно поклати глава, седна на одъра и едва не заплака. Бабицката погледна пробудения Ижо и промърмори:

— Нѣма вола, нѣмашъ никакъвъ късметъ!